

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJA

S P R E N D I M A S

2026 m. gegužės 8 d. Nr. 21RE-
(AG-272/05-2026)
Vilnius

Lietuvos administracinių ginčų komisija (toliau – Komisija), susidedanti iš narių Vytauto Kurpuveso (pranešėjas), Ingos Lipnickienės (Komisijos posėdžio pirmininkė) ir Ingos Morkvėnienės, rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjos uždarnosios akcinės bendrovės „Tremora“ skundą atsakovui Lietuvos kino centrui prie Kultūros ministerijos dėl 2026 m. kovo 2 d. sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė :

UAB „Tremora“ (toliau – ir pareiškėja, Bendrovė) skundu prašo panaikinti Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos (toliau – atsakovas, LKC) 2026 m. kovo 2 d. sprendimą Nr. S-154 „Dėl vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“ (toliau – Sprendimas) ir įpareigoti LKC iš naujo atlikti minėtos paraiškos administracinės atitikties vertinimą.

Paaikšino, kad 2025 m. lapkričio 10 d. pateikė atsakovui vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraišką „Kavinė Neringa“ (toliau – Paraiška). Atsakovas 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimu (toliau – ir 2025 m. sprendimas) Paraišką atmetė administracinės atitikties vertinimo etape. Komisija, išnagrinėjusi pareiškėjos skundą, 2026 m. vasario 5 d. sprendimu Nr. 21RE-115(AG-1136/06-2025) (toliau – Komisijos 2026 m. vasario 5 d. sprendimas) LKC 2025 m. sprendimą panaikino ir įpareigojo iš naujo atlikti Paraiškos vertinimą.

Atsakovas Sprendimu Nr. S-154 Paraišką vėl atmetė administracinės atitikties vertinimo etape, sprendė, kad ji neatitinka Parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybinio finansavimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2016 m. kovo 23 d. įsakymu Nr. IV-248 „Dėl Parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybinio finansavimo taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės) 27 punkto, nes pateikta pareiškėjos ir Vokietijos bendrovės preliminarini bendros gamybos sutartis neatitinka Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos (toliau – Konvencija). Atsakovo nuomone, pagal Lietuvos Respublikos kino įstatymo 3 straipsnį tie filmai, kurie atitinka šio straipsnio 1 dalies kriterijus, bet yra bendros gamybos filmai, taip pat turi atitikti ir šio straipsnio 2 dalį bei ją sukuriamus įsipareigojimus, reglamentuotus Konvencijoje arba Lietuvos tarptautinėse sutartyse. Pareiškėja su Sprendimu nesutinka.

Šalių ginčas iš esmės kyla dėl skirtingo Kino įstatymo 3 straipsnio, nustatančio, kas laikoma nacionaliniu filmu, normų aiškinimo. Nacionalinio filmo kategorija (sąvoka) svarbi ta prasme, kad valstybinis finansavimas gali būti skiriamas tik nacionaliniams filmams (jų parengiamiesiems darbams, gamybai, sklaidai, platinimui ir rodymui (7 straipsnio 2 dalies 1 punktas, 4 dalies 1 punktas).

Nagrinėjamu atveju LKC Sprendime iš esmės neginčija, kad pareiškėjos ketinamas kurti vaidybinis filmas atitinka visas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies sąlygas, tačiau laikosi pozicijos, kad net ir tokiu atveju filmas taip pat turi atitikti ir šio straipsnio 2 dalies sąlygas, nes jis yra bendros gamybos filmas, t. y. gamyboje dalyvauja tiek pareiškėja, tiek Vokietijos įmonė „Dagstar Films“. Pareiškėja su tokia pozicija nesutinka.

Pirma, lingvistinis, sisteminis, loginis ir teleologinis Kino įstatymo 3 straipsnio aiškinimas akivaizdžiai rodo, kad jo 1 ir 2 dalyse yra įtvirtintos savarankiškos, o ne kumuliatyvios sąlygos, kurias atitinkantis filmas laikomas nacionaliniu filmu. Šiame straipsnyje yra įtvirtinti du skirtingi atvejai, kada filmas laikomas nacionaliniu filmu. Pirmasis atvejis yra įtvirtintas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje. Tam, kad filmas būtų laikomas nacionaliniu, jis turi atitikti visas šias tris būtinąsias sąlygas: pirma, didžiausias finansinis įnašas turi priklausyti Lietuvos gamintojui; antra, režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius turi būti Lietuvos pilietis; trečia, filmas turi būti lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuviškai. Jokių kitų sąlygų šio straipsnio 1 dalis filmui nekelia, taip pat ji nėra niekaip lingvistiškai susieta su straipsnio 2 dalimi. Šis filmo pripažinimo nacionaliniu filmu atvejis yra Lietuvos įstatymų leidėjo prerogatyva ir atspindi nacionalinę kino politiką. Tik nuo šalies įstatymų leidėjo priklauso, kokias sąlygas (kriterijus) atitinkantis filmas bus laikoma nacionaliniu filmu. Kaip matyti iš Kino įstatymo, nacionaliniu filmu iš esmės pripažįstamas toks filmas, kuris turi tiesioginį glaudų ryšį su Lietuva tiek gamybos, tiek kūrybos, tiek kalbinės išraiškos prasme. Toks reglamentavimas Kino įstatymo pakeitimo įstatymo aiškinamajame rašte buvo grindžiamas siekiu skatinti lietuviško kino industriją.

Antrasis atvejis yra įtvirtintas Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje. Filmas taip pat gali būti laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka Konvencijoje ar kitose Lietuvos tarptautinėse sutartyse nustatytas sąlygas. Tai yra blanketinė norma, nukreipianti ne į kitas Kino įstatymo ar kitų nacionalinių teisės aktų normas, o į Lietuvos sudarytas tarptautines sutartis. Šis filmo pripažinimo nacionaliniu filmu atvejis atspindi ne Lietuvos įstatymų leidėjo prerogatyvą, o šalies prisiimtus tarptautinius įsipareigojimus. Pavyzdžiui, Konvencijos, kurios narėmis šią dieną yra Lietuva ir dar 37 Europos valstybės, tikslas yra stiprinti bendrą filmų gamybą Europoje ir tokiu būdu skatinti Europos valstybių kultūros įvairovę. Dėl šios priežasties pagal Konvencijas sąlygas sukurti bendros gamybos filmai yra prilyginami nacionaliniams filmams kiekvieno bendro gamintojo įsisteigimo valstybėje. Konvencijos 4 straipsnyje nurodyta, jog kinematografiniams kūriniams, kurie sukurti kaip daugiašalės bendros gamybos kino filmai ir kurie patenka į Konvencijos nuostatų taikymo sritį, užtikrinama teisė į tokias pat palankias sąlygas, kokios nacionaliniams filmams yra sukuriamos šios Konvencijos Šalyse, dalyvaujančiose konkrečiame bendros gamybos procese, galiojančiomis įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatomis (1 dalis). Kiekvienam bendrajam gamintojui palankias sąlygas užtikrina Šalis, kurioje bendrasis gamintojas yra įsisteigęs, vadovaudamasi toje Šalyje galiojančiose įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatose nustatytais sąlygomis ir apribojimais ir atsižvelgdama į šios Konvencijos nuostatas (2 dalis). Praktinė prasme toks Konvencijos reglamentavimas, be kita ko, reiškia, kad kiekvienas bendros gamybos filmo gamintojas savo įsisteigimo valstybėje gali pretenduoti į šios valstybės nacionaliniams filmams gaminti skiriamą finansavimą. Be to, tokia bendra filmo gamyba gali būti finansuojama iš Europos Tarybos sukurtą fondo „Eurimages“.

Priešingai nei Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje reglamentuojamo filmo pripažinimo nacionaliniu filmu atveju, šio straipsnio 2 dalyje reglamentuojamu atveju filmui keliama visai kitokie, su minėtu tiesioginiu glaudžiu ryšiu su Lietuva gamybos, kūrybos ir kalbinės išraiškos aspektais nesusiję reikalavimai. Pavyzdžiui, pagal Konvenciją filmas bus laikomas bendros gamybos filmu, jeigu jo gamyboje dalyvaus ne mažiau nei du gamintojai, įsisteigę skirtingose Konvenciją sudariusiose valstybėse (2 straipsnis), o šių gamintojai galimi didžiausi ir mažiausi įnašai į filmo gamybą atitiks nustatytus dydžius (6 straipsnis).

Lietuvos prisijungimas prie Konvencijos ir šioje prisijungimo pasėkoje atlikti Kino įstatymo pakeitimai – būtent ir 3 straipsnio 2 dalies reglamentavimas, buvo sąlygoti siekio sudaryti sąlygas „[...] Lietuvos kino gamintojams prisidėti prie didelio biudžeto bendros kino filmų gamybos projektų ir pasisemti vertingos profesinės patirties“. Taigi 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse yra įtvirtinti du skirtingi atvejai, kada filmas laikomas nacionaliniu filmu. Abiem šiais atvejais tam, kad filmas būtų laikomas nacionaliniu, taikomos skirtingos sąlygos, ir abiem atvejais siekiama šiek tiek skirtingų tikslų. Lietuva skatina nacionalinį kiną, kaip svarbią Lietuvos kultūros sritį, ir nacionalinio kino industriją (Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalis (pirmasis atvejis)), taip pat vykdo savo prisiimtus tarptautinius įsipareigojimus, pasirašyta Konvencija siekdama sudaryti sąlygas Lietuvos kino gamintojams įgyti

vertingos profesinės patirties didelio biudžeto bendros filmų gamybos projektuose (Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalis (Antrasis atvejis)).

Antra, Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas reikalavimas, kad didžiausias finansinis įnašas priklausytų Lietuvos gamintojui, reiškia, kad filmo gamyboje gali dalyvauti ne tik Lietuvos, bet ir užsienio gamintojas, tačiau užsienio gamintojui negali priklausyti didžiausias finansinis įnašas filmo gamyboje. Taigi Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalis neeliminuoja bendros filmo gamybos, tačiau reikalauja, kad tokiu atveju didžiausias finansinis įnašas priklausytų būtent Lietuvos gamintojui. Kitaip sakant, bendros gamybos filmas, kurio gamyboje dalyvauja Lietuvos ir užsienio gamintojai, tačiau Lietuvos gamintojas įneša didžiausią finansinį įnašą, kurio režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius yra Lietuvos pilietis ir kuris yra sukurtas lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuviškai, laikomas nacionaliniu filmu Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies prasme. Ir toks reglamentavimas yra visiškai racionalus ir logiškas, nes dėl tokios bendros gamybos – užsienio gamintojo dalyvavimo (finansavimo) – filmas galėtų būti didesnio biudžeto ir kokybiškesnis, bet vis tiek išlaikytų minėtą tiesioginį glaudų ryšį su Lietuva, vis tiek didžiausią naudą gautų tiek Lietuvos kinas, tiek pati Lietuvos kino industrija ar šalies ekonomika apskritai.

Trečia, atsakovo pozicija, kad bendros gamybos filmas, atitinkantis Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies sąlygas, papildomai turi atitikti ir 2 dalies sąlygas, ne tik akivaizdžiai prieštarauja 3 straipsnio 1 dalies 1 punktui bei ankstesniems argumentams, bet ir iš esmės reiškia, kad bendrą filmo gamybą galima vykdyti tik pagal Konvenciją ar kitas Lietuvos tarptautines sutartis (be Konvencijos, Lietuva tokio pobūdžio sutartis yra sudariusi tik su Prancūzija ir Izraeliu). Tokia pozicija iš esmės neatskleidžiama, neaišku, kodėl pasirinktas Kino įstatymo 3 straipsnio interpretavimas yra racionalus ir logiškas, kokius įstatymo leidėjo ketinimus jis įgyvendina, kokių tikslų pasiekia. Tiesiog tokia yra atsakovo nuomonė. Aptariama pozicija apriboja Lietuvos gamintojams galimybes kurti bendros gamybos filmus su užsienio gamintojais, nes tokia gamyba remiama tik jeigu ji vyksta pagal Konvencijos bei Lietuvos dvišalių sutarčių su Prancūzija ir Izraeliu sąlygas. Konvencijos dalyvėmis yra tik Europos šalys (38 šalys, o ne visa Europa), be to, bendrai gamybai pagal šią tarptautinę sutartį keliami papildomi reikalavimai. Taigi pagal atsakovą bet kokia bendra filmo gamyba su kitų šalių (ne Konvencijos narių, Prancūzijos ar Izraelio) gamintojais, net ir atitinkanti Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį, nepripažįstama nacionaliniu filmu ir dėl to negali būti finansuojama, nors jokio racionalaus ir logiško paaiškinimo tokiam apribojimui nėra ir negali būti. Pavyzdžiui, kodėl filmas, kurio režisierius ar scenarijaus autorius yra Lietuvos pilietis, kuris sukurtas lietuvių kalba ir kurio gamyboje dalyvavo Lietuvos gamintojas, kaip didžiausias gamintojas, ir Meksikos gamintojas, neturėtų būti laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka visas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies sąlygas.

Tam tikrais atvejais filmas gali atitikti tiek Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies, tiek šio straipsnio 2 dalies sąlygas, keliamas nacionaliniam filmui. Pavyzdžiui, filmo gamintojas yra Lietuvos gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas, ir Lenkijos gamintojas (Lenkija yra Konvencijos šalis), o gamintojų įnašų proporcijos atitinka Konvenciją; filmo režisierius yra lietuvis; filmas sukurtas lietuvių kalba. Pareiškėjas, prašydamas valstybinio finansavimo tokiame filmui, gali remtis tiek Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalimi, tiek šio straipsnio 2 dalimi, priklausomai nuo tikslų. Pavyzdžiui, jeigu Lietuvos ir Lenkijos gamintojai norėtų, kad filmas būtų pripažintas nacionaliniu tiek Lietuvoje, tiek Lenkijoje, ir (ar) pretenduotų į Europos Tarybos fondo „Eurimage“ paramą, būtų galima remtis Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalimi, t. y. nacionalinio filmo statusą kildinti iš Konvencijos. Jeigu tokių tikslų nebūtų, būtų galima remtis Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalimi ir siekti, kad filmas būtų pripažintas nacionaliniu tik Lietuvoje. Tačiau tokia galima situacija nereiškia, kad bendros gamybos filmas, atitinkantis Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį, kartu privalo atitikti ir šio straipsnio 2 dalį, ir tik tokiu atveju filmas gali būti pripažintas nacionaliniu filmu.

Nagrinėjamu atveju LKC atmetė Paraišką, nes sprendė, kad bendra filmo gamyba neatitinka Konvencijos sąlygų. Tačiau net ir tokiu atveju Paraiška negalėjo būti atmesta, nes LKC iš esmės pripažįsta, kad filmas atitinka visas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje nacionaliniam filmui keliamas sąlygas. Taigi tokiame filmui Lietuvoje gali būti skiriamas valstybinis finansavimas.

LKC atsiliepimu prašo skundą atmesti kaip nepagrįstą. Paaiškino, kad 2026 m. sausio 6 d. jau yra gavęs Komisijos raštą, kuriame nurodyta pateikti motyvuotą atsiliepimą į pareiškėjos skundą, bei medžiagos, susijusios su minėtu skundu, nustatyta tvarka patvirtintas kopijas. Atsiliepimas buvo pateiktas Komisijai 2026 m. sausio 13 d. raštu Nr. S-27 dėl LKC 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimo.

LKC, atsižvelgdamas į Komisijos 2026 m. vasario 5 d. sprendimą įpareigoti iš naujo atlikti Paraiškos administracinės atitikties vertinimą, priėmė 2026 m. vasario 18 d. įsakymą V-19 „Dėl Lietuvos administracinių ginčų komisijos 2026 m. vasario 5 d. sprendimo Nr. 21RE-115 (AG-1136/06-2025) įgyvendinimo“. Šio įsakymo pagrindu LKC Filmų gamybos skyriui iki 2026 m. vasario 27 d. buvo pavesta vadovaujantis Taisyklių reikalavimais atlikti paraiškos administracinę atitikties vertinimą. LKC, atlikęs administracinę vertinimą, priėmė skundžiamą Sprendimą, kurį pareiškėjas apskundė Komisijai. Taigi LKC skundžiamu Sprendimu buvo išnagrinėtas ankstesnis skundas tuo pačiu pagrindu, nagrinėjant tą patį dalyką.

LKC nurodo, kad nesutinka su skundu, nesutikimas grindžiamas toliau išdėstytais argumentais, LKC laikosi tokios pat nuomonės, kuri buvo pateikta ir pirminiame atsiliepime.

Kino įstatyme numatyta, kad valstybinį finansavimą skiria ir kontroliuoja jo naudojimą bei atsiskaitymą už jį LKC (4 straipsnio 2 dalies 3 punktas). Šio įstatymo 7 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog vienas iš kino valstybinio finansavimo objektų yra nacionalinių filmų gamyba, o 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad „kitų, ne nacionalinių filmų“ gamybai kino valstybinis finansavimas neskiriamas. Nacionalinio filmo kriterijai numatyti 3 straipsnyje. Šio straipsnio 1 dalyje numatytos 3 esminės sąlygos, kurios visos turi atitikti sprendžiant, ar filmas yra nacionalinis. Tuo tarpu bendros gamybos filmams, net ir tiems, kurie savo požymiais ir sąlygomis atitinka šio straipsnio 1 dalį, straipsnio 2 dalyje numatytas specialusis reglamentavimas būtent bendros gamybos filmams. Taigi pagal Kino įstatymo 3 straipsnį tie filmai, kurie atitinka to paties straipsnio 1 dalies kriterijus, bet yra bendros gamybos filmai, taip pat turi atitikti ir to paties straipsnio 2 dalį ir ja sukuriamus įpareigojimus, kurių turinys reglamentuotas Konvencijoje arba tarptautinėse sutartyse.

Kino įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje yra nurodyta bendros gamybos filmo sąvoka, kuri neatsiejamai turi būti sistemiškai aiškinama kartu su aukščiau minėtu straipsniu. Teisės aktas, šiuo atveju, Kino įstatymas, yra nuoseklus, darnus susistemintų taisyklių dokumentas, todėl teisės normų negalima aiškinti neatsižvelgiant į tam tikrą teisės sistemos elementų visumą, kurioje yra konkreti norma. Be to, Lietuvos Respublika (toliau – LR) nėra pasirašiusi tarptautinių sutarčių (su Vokietijos Federacine Respublika (toliau – VFR)), kurių nuostatos būtų aktualios ir taikytinos bendrai filmų gamybai tarp Lietuvos ir Vokietijos filmų gamintojų, atitinkamai, ir nagrinėjant šį skundą.

Taisyklių tikslas – sudaryti sąlygas kurti nacionalinius filmus, kaip tai apibrėžta Kino įstatymo 3 straipsnyje. Taip pat nurodyta, kad finansavimas neskiriamas Kino įstatymo 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems tikslams. Taigi Taisyklėse perkeltos Kino įstatymo nuostatos siekiant, kad pareiškėjas, teikdamas paraišką valstybiniam finansavimui, susipažintų su svarbiausiais Kino įstatyme numatytais finansavimo principais. Taisyklėse taip pat detalizuota, kaip teikiant projekto paraišką arba pasirašant finansavimo sutartį, turi būti užtikrintas atitikimas Kino įstatymo nuostatomis.

LKC 2025 m. spalio 9 d. viešai paskelbė kvietimą teikti paraiškas parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybiniam finansavimui gauti. Buvo atliktas administracinis vertinimas, kurio metu buvo įvertinta pareiškėjos Paraiška. Taisyklių III skyrius numato bendruosius reikalavimus paraiškoms, o IV skyrius – specialiuosius reikalavimus. IV skyriaus 27 punkto reikalavimo neatitikimas – pagrindas nagrinėjamu atveju atmesti paraišką.

LKC Sprendime, be kita ko nurodė, jog Taisyklių nuostatos dėl bendros gamybos sutarčių tikslas yra suderinti su valstybinio finansavimo reikalavimais, nustatytais Kino įstatyme. Pagal šio įstatymo 3 straipsnį tie filmai, kurie atitinka to paties straipsnio 1 dalies kriterijus, bet yra bendros gamybos filmai, taip pat turi atitikti ir to paties straipsnio 2 dalį.

LKC nustatė, kad Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo (kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminaros sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus). Taisyklių 4.4

papunktyje yra pateikta bendros gamybos sutarties sąvoka, pagal kurią tinkamomis laikomos tokios sutartys, kurios atitinka Konvencijos, kitų LR tarptautinių sutarčių ir kitų ES bei LR teisės aktų, nuostatas (ši nuostata perkelta iš Kino įstatymo). Taip pat Taisyklių 4.4 papunktyje nurodyta, kad sutartyje turi būti nurodyti bendragamintojų finansiniai ir kiti įsipareigojimai. Tokios informacijos reikia LKC siekiant nustatyti sutarčių atitikimą Konvencijai.

LKC kompetentingam specialistui nustačius neatitikimą, parengtas Sprendimo projektas derinti ir pasirašyti LKC elektroninėje dokumentų valdymo sistemoje; pareiškėja raštu (2025 m. sprendimas ir skundžiamas Sprendimas) buvo informuotas, jog remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama svarstyti ekspertų komisijai ir yra atmetama.

Paraiškos 2 punkte Bendrovė pažymėjo, kad projektas turėtų atitikti bendros gamybos filmams keliamus reikalavimus pagal Konvencijos reikalavimus, o Paraiškos 3 punkte pažymėjo, kad filmas yra „bendra filmo gamyba“. Atitinkamai, LKC specialistai administracinio vertinimo etape tikrino Paraiškos duomenis ir atitikimą pagal bendros gamybos filmams keliamus reikalavimus. Paraiškoje pateiktas sutarties memorandumas dėl koprodukcijos su Dagstar Film GmbH įmone, veikiančia pagal Vokietijos įstatymus, neatitinka Konvencijos nuostatų.

Roterdame 2017 m. sausio 30 d. priimtose Konvencijos 16 straipsnyje yra nurodyta, jog „šios Konvencijos Šalies ir 1992 m. Konvencijos Šalies, kuri neratifikavo šios Konvencijos, tarpusavio santykiams taikomos 1992 m. Konvencijos nuostatos“. Bendragamintojas „Dagstar Film GmbH“ yra įsisteigęs VFR, o VFR nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos. Todėl, kaip nurodyta 2017 m. Konvencijos 16 straipsnyje, šiam projektui yra taikoma 1992 m. Konvencijos 6 straipsnio 2 dalis – kai ši Konvencija veikia kaip dvišalė dviejų šalių sutartis pagal 2 straipsnio 4 paragrafo nuostatas, minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20% bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80%. LKC Sprendime aiškiai ir konkrečiai nurodė, dėl kokios priežasties Paraiška atmetama ir neperduodama svarstyti ekspertams.

LKC nesutinka su argumentu, jog Kino įstatymo 3 straipsnio antra dalis yra atsieta arba savarankiška šio straipsnio dalis. Vadovaujantis teisėkūros reikalavimais ir principais, akivaizdu, kad 3 straipsnio antra dalis teisės akto kūrėjo nėra pateikiama ir suformuluota kaip alternatyva. Kino įstatyme nėra formuluočių, kurios nurodytų, kad kažkuriais atvejais tiems filmams, kurie atitinka 3 straipsnio 1 dalį ir yra bendros gamybos filmai, neturėtų būti taikoma 2 dalis.

Taisyklėse yra perkeltos Kino įstatymo nuostatos. Kitaip sakant, net jeigu Taisyklių 24 punkte nebūtų įvardintas Kino įstatymo 3 straipsnis (neminint, bet turint omeny ir 1, ir 2 dalį) LKC negalėtų finansuoti projekto, kuris neatitinka Kino įstatymo 3 dalies. LR ir VFR nėra sudariusios dvišalės sutarties dėl bendros filmų gamybos (LR tokias sutartis yra pasirašiusi tik su Prancūzijos Respublika ir Izraelio valstybe). Kiti tarptautiniai susitarimai ir panašaus pobūdžio dokumentai, pasirašyti tarp Lietuvos ir Vokietijos, nereglamentuoja bendros filmų gamybos ir jos sąlygų, reikalavimų tarp aptariamų valstybių.

LKC teigimu, jis vadovavosi esminiais teisiniais principais, Sprendimas atitinka Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) 10 straipsnio nuostatas.

Pareiškėja pateikė papildomus paaiškinimus, jog Paraiškoje pažymėjo ne tik tai, jog Projektas atitinka Konvencijos reikalavimus, t. y. filmas laikytinas nacionaliniu filmu Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalies prasme, bet ir tai, jog filmas taip pat atitinka visas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje nacionaliniam filmui keliamas sąlygas. Tam tikrais atvejais filmas gali atitikti tiek Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies, tiek šio straipsnio 2 dalies reikalavimus, keliamus nacionaliniam filmui. Būtent tokia situacija, pareiškėjos vertinimu, susiklostė nagrinėjamu atveju, todėl Paraiškoje ir buvo nurodyta, kad prašomas finansuoti vaidybinis filmas laikytinas nacionaliniu filmu tiek pagal Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį, tiek pagal jo 2 dalį.

Net ir tuo atveju, jeigu toks supratimas būtų buvęs klaidingas, tai nesuteikė LKC teisės vertinti tik tai, ar Paraiška atitiko Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalį – Konvencijos reikalavimus, ir nevertinti, ar ji atitiko Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį, nes tokį Paraiškos trūkumą, remiantis Taisyklių 52 punktu, LKC privalėjo siūlyti pareiškėjui pašalinti (paaiškinti). Kita vertus, aplinkybė, ar pareiškėjos

valstybiniam finansavimui gauti pasiūlytas vaidybinis filmas yra nacionalinis filmas, kaip jį apibrėžia Kino įstatymo 3 straipsnis, yra objektyvaus pobūdžio, t. y. arba filmas atitinka nacionaliniam filmui įstatymo keliamus reikalavimus, arba neatitinka. Dėl to vien LKC parengtoje paraiškos formoje pažymėti vieni ar kiti laukeliai neturi jokios savarankiškos teisinės reikšmės, nustatant, ar siūlomas filmas tenkina nacionalinio filmo kriterijus ar ne. LKC, sprenddamas aptariamą klausimą, neturi jokios diskrecijos, kaip ir neturi teisės grįsti savo sprendimą, jo nuomone, formaliomis pareiškėjos klaidomis.

Pareiškėja vertino (tebevertina), kad Paraiška atitinka ir Konvencijos reikalavimus, nes, kaip nurodyta memorandume, gamintojų įnašai yra preliminarūs, todėl tik 1 proc. skirtumas nuo formalaus reikalavimo negali turėti jokios įtakos, sprendžiant, ar Paraiška atitinka Konvenciją.

Be to, LKC vengia, o iš tiesų, net negali paaiškinti, kokia logika yra grindžiamas jo siūlomas Kino įstatymo 3 straipsnio aiškinimas. Dėl LKC interpretavimo sukuriama situacija, kuomet Lietuvos kino gamintojai iš esmės gali dalyvauti bendroje filmo gamyboje tik su Konvencijose valstybėse narėse įsisteigusiais gamintojais ir tik tokioje gamyboje, kuri atitinka Konvencijos reikalavimus. Bet kokia kita bendra gamyba, net ir atitinkanti visus nacionaliniam filmui keliamus reikalavimus pagal Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį ir dėl to visais aspektais turinti glaudžiausią ryšį su Lietuva, yra eliminuojama iš valstybinio finansavimo – taigi tampa finansiškai nepatraukli. Tokiu būdu atsiranda racionaliai nepaaiškinama takoskyra tarp bendros filmų gamybos pagal Konvenciją ir visos kitos bendros filmų gamybos, kurioje Lietuvos gamintojas yra didžiausias gamintojas, kartu – niekuo nepateisinama filmų gamintojų diskriminacija. Lietuvos prisijungimo prie Konvencijos tikslas, kad šalies filmų gamintojai įgytų vertingos profesinės patirties didelio biudžeto bendros filmų gamybos projektuose, pagal LKC praktiką iš esmės tampa draudimu Lietuvos gamintojams dalyvauti kitoje, pakankamai siaurai taikomos Konvencijos neatitinkančioje bendroje filmų gamyboje.

Skundas atmestinas

Byloje nagrinėjamas ginčas dėl LKC 2026 m. kovo 2 d. sprendimo, kuris priimtas vykdant Komisijos 2026 m. vasario 5 d. sprendimą. Prie šios bylos (Nr. AG-272/05-2026) nagrinėjimui buvo prijungta Komisijos byla Nr. AG-1136/06-2025, vykdant kurioje priimtą Komisijos sprendimą priimtas šioje byloje skundžiamas LKC Sprendimas.

Šios bylos ir bylos Nr. AG-1136/06-2026 duomenimis nustatyta, kad pareiškėja 2025 m. lapkričio 10 d. pateikė LKC Paraišką dėl filmo gamybos darbų projekto valstybinio finansavimo su priedais. Paraiškos 3.1 punkte nurodytas filmo bendragamintojas – Dagstar Films, Vokietija.

LKC 2025 m. gruodžio 9 d. sprendime Nr. S-1028 nurodė, jog, įvertinus Paraišką, nustatyta, jog ji neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo (kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminaros sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus). Kartu su Paraiška pateikta preliminarinė bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinkanti Konvencijos. Remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama svarstyti ekspertų komisijai ir yra atmetama.

Pareiškėja LKC 2025 m. sprendimą apskundė Komisijai, ši skundą tenkino iš dalies, LKC 2025 m. Sprendimą panaikino ir įpareigojo iš naujo atlikti Paraiškos administracinės atitikties vertinimą. Komisija nustatė, jog iš 2025 m. sprendimo turinio nėra aišku, kodėl konkrečiai pareiškėjos Paraiška neatitiko Taisyklių 27 punkto, kokios faktinės aplinkybės buvo nustatytos ir ko konkrečiai trūko (nebuvo pateikta) ir (ar) neatitiko tam tikri užpildyti Paraiškos punktai ar priedai, taip pat nėra aišku, kodėl pareiškėjos kartu su Paraiška pateikta preliminarinė bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinka Konvencijos. Nurodė, kad nesant Sprendime įvardytų konkrečių LKC nustatytų faktinių aplinkybių ir jų individualaus susiejimo su taikytu Sprendimo (atmesti Paraišką) teisiniu pagrindu, Sprendimo nemotyvavus, jame liko visapusiškai neatskleista Paraiškos atmetimo priežastis ir tuomet nėra aišku, kodėl Paraiška buvo įvertinta kaip neatitinkanti teisės aktų reikalavimų ir atmesta. Dėl pareiškėjos skundo išvestinių reikalavimų (įpareigoti LKC iš naujo atlikti Paraiškos administracinės

atitikties vertinimą, teisėtai aiškinant Kino įstatymo 3 straipsnio nuostatas, ir perduoti paraišką svarstyti ekspertų komisijai, jeigu nėra kitų Taisyklėse aiškiai nustatytų atmetimo pagrindų, taip pat subsidariariai (jei Komisija manytų, kad būtinas papildomas dokumentų patikslinimas) įpareigoti LKC pateikti konkretų motyvuotą trūkumų sąrašą ir suteikti protingą terminą jiems pašalinti) pagrįstumo, Komisija pažymėjo, kad ji neįpareigoja viešojo administravimo subjekto priimti konkreta turinio administracinį sprendimą, o gali tik įpareigoti iš naujo atlikti veiksmus, kurie pripažinti atliktais nesilaikant teisės aktų reikalavimų.

LKC, atlikusi pakartotinį Paraiškos administracinės atitikties vertinimą, nurodė, kad Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto. Paraiškoje pateikta preliminarinė bendros gamybos sutartis tarp UAB „Tremora“ ir „Dagstar Films“ neatitinka Konvencijos nuostatų. Paaiškino, kad Roterdame 2017 m. sausio 30 d. priimtos Konvencijos 16 straipsnyje yra nurodyta, jog „šios Konvencijos Šalies ir 1992 m. Konvencijos Šalies, kuri neratifikavo šios Konvencijos, tarpusavio santykiams taikomos 1992 m. Konvencijos nuostatos“. Bendragamintojas „Dagstar Films“ yra įsisteigęs VFR, o VFR nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos, todėl, kaip nurodyta 2017 m. Konvencijos 16 straipsnyje, šiam projektui yra taikomas 1992 m. Konvencijos 6 straipsnis, kurio 2 dalis numato, kad „kai ši Konvencija veikia kaip dvišalė dviejų šalių sutartis pagal 2 straipsnio 4 paragrafo nuostatas, tai minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20 % bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80 %. Pagal pateiktą finansavimo planą bendras filmo biudžetas (Paraiškos finansavimo plano ir preliminarinės bendros gamybos sutarties finansavimo plano duomenys sutampa) – (*duomenys neskelbtini*), Lietuvos gamintojo (I–II dalys) finansinė dalis – (*duomenys neskelbtini*) Eur (81,05 %), bendragamintojo (III dalis) finansinė dalis – (*duomenys neskelbtini*) Eur (18,95 %). Taigi vieno iš bendragamintojų dalis yra 18,95 %, t. y. 1,05 procentinio punkto mažesnė nei reikalaujama 20 % (80/20) proporcija. vertinimo metu nustatyta, kad paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo, pagal kurį kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška turi būti pateikiama filmo bendros gamybos sutarties ar preliminarinės sutarties (-ių) kopijos su paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus. Taisyklių 4.4 papunktyje yra nustatyta bendros gamybos sutarties sąvoka, pagal kurią tinkamomis laikomos tokios sutartys, kurios atitinka Konvencijos, kitų LR tarptautinių sutarčių ir kitų Europos Sąjungos (toliau – ES) bei LR teisės aktų, nuostatas.

Visų pirma, atsakydama į LKC atsiliepimo argumentus dėl tapataus ginčo dalyko ir pagrindo, Komisija pažymi, kad nepaisant to, jog ginčo šalių argumentai šioje nagrinėjamoje byloje iš esmės yra tapatūs nurodytiems Komisijoje jau nagrinėtoje ankstesnėje byloje, dėl šių argumentų ir dėl to, ar Paraiškai turėtų (neturėtų) būti skiriamas finansavimas, byloje Nr. AG-1136/06-2025 iš esmės nebuvo pasisakyta. 2025 m. LKC Sprendimą Komisija 2026 m. vasario 5 d. sprendimu panaikino kaip iš esmės nemotyvuotą, t. y. neatitinkantį VAI 10 straipsnio 5 dalies 5, 6 punktų reikalavimų, dėl ko įpareigojo atsakovą priimti naują teisės aktų reikalavimus atitinkantį sprendimą. Atitinkamai šios bylos nagrinėjimo dalykas (2026 m. kovo 2 d. Sprendimas) yra netapatus ginčo dalykui (2025 m. gruodžio 9 d. Sprendimas), dėl kurio buvo sprendžiama byloje Nr. AG-1136/06-2025.

Kaip ir ankstesniame 2025 m. Sprendime, šioje byloje skundžiamas Sprendimas priimtas remiantis Taisyklių 27 punktu. Papildomai paaiškinta, kad bendros gamybos filmų sąvoka pateikta Taisyklių 4.4 papunktyje. Pagal su Paraiška pateiktą finansavimo planą vieno iš bendragamintojų dalis yra 18,95 %, kas neatitinka šiuo atveju taikytinos 1992 m. Konvencijos 6 straipsnio 2 dalyje nustatytos proporcijos (80/20).

Pareiškėja skunde negiūnija, kad jos ir Vokietijos bendrovės įnašai neatitinka Konvencijoje nurodytos proporcijos. Kaip nurodo pareiškėja, ginčas kyla dėl Kino įstatymo 3 straipsnio aiškinimo ir taikymo. Skundas motyvuojamas tuo, jog filmas yra nacionalinis pagal Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį (atitinka visus šioje nurodytus kriterijus), todėl įvertinus tai, kad finansavimas teikiamas nacionaliniams filmams, Paraiška negalėjo būti atmesta dėl to, kad neatitinka Konvencijos nuostatų. Kitaip tariant, pareiškėjo mano, kad filmas galėjo būti finansuotas kaip nacionalinis filmas dėl jo atitikties Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies nuostatomis.

Kaip matyti iš Bendrovės LKC pateiktos Paraiškos, jos 2 dalyje „Duomenys apie projektą“ nurodyta, kad projekto kategorija – vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbai. Pažymėta, jog filmas atitiks Kino įstatymo 3 straipsnyje nurodytas nacionalinio filmo sąlygas: 1. filmo gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas filme, yra Lietuvos filmo gamintojas; 2. filmo režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius yra Lietuvos Respublikos pilietis; 3. filmas yra lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuvių kalba, jeigu filme kalbama užsienio kalba. Taip pat pažymėjo „žvaigždute“ žymimą langelį „Filmas yra bendros gamybos filmas, ir jis atitinka Europos Tarybos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos ir (ar) kitose Lietuvos Respublikos tarptautinėse sutartyse nustatytas sąlygas“. Paraiškos 3 dalyje, pateikdama duomenis apie bendrą filmo gamybą, pažymėjo langelį „bendra filmo gamyba“. Paraiškos 1 dalyje pateiktas filmo gamybos darbų kalendorinis planas, iš jo matyti, kad vystymo, parengiamuosius darbus atliks Bendrovė, gamybą, garso baigiamuosius darbus – Bendrovė ir Dagstar films, montażą, vaizdo baigiamuosius darbus ir įvairių formatų gamybą – Dagstar Films.

Pagal Projekto gamybos darbų paraiškos finansavimo planą nurodytas bendras filmo biudžetas – (*duomenys neskelbtini*) Eur, Lietuvos gamintojo (I–II dalys) finansinė dalis – (*duomenys neskelbtini*) Eur (81,05 %), bendragamintojo (III dalis) finansinė dalis – (*duomenys neskelbtini*) Eur (18,95 %). Taigi vieno iš bendragamintojų dalis yra 18,95 %, t. y. 1,05 procentinio punkto mažesnė nei reikalaujama 20 % (80/20) proporcija.

Sutarties memorandume dėl koprodukcijos susitarimo dėl pilnametražio filmo gamybos nurodyta, kad šalys susitaria bendrai prodiusuoti minėtą filmą pagal Europos kinematografijos koprodukcijos konvenciją (peržiūrėtą 2017 m. sausio 30 d.). Šalys sutinka, kad numatomas preliminarus filmo biudžetas bus apie (*duomenys neskelbtini*) eurų; numatomas „Tremora“ kapitalo įnašas bus maždaug (*duomenys neskelbtini*) eurų (81,05 % numatomo biudžeto); „Dagstar Film“ numatomas kapitalo įnašas bus maždaug (*duomenys neskelbtini*) eurų (18,95 % numatomo biudžeto) (1, 2, 4, 5 punktai).

Pagal Kino įstatymo 2 straipsnį filmo gamyba – filmo kūrybinio sumanymo įgyvendinimo etapas, kurio metu pagal scenarijų, kalendorinį darbų planą ir laikantis sąmatos yra sukuriamas filmas (3 dalis). Filmo gamintojas – asmuo, kuris verčiasi filmų gamyba ir yra atsakingas už kūrybinį, organizacinį, finansinį filmo gamybos procesą (4 dalis). Bendra filmo gamyba – filmo gamyba dalyvaujant Lietuvos ir užsienio filmo gamintojams, įsipareigojusiems pagal bendros filmo gamybos sutartį, sudarytą vadovaujantis Konvencija, kitomis LR tarptautinėmis sutartimis ir kitais ES bei LR teisės aktais (1 dalis). Lietuvos filmo gamintojas – filmo gamintojas – fizinis asmuo, kuris yra LR ar kitos Europos ekonominės erdvės valstybės pilietis ir gauna valstybinį kino finansavimą, arba LR įsteigtas juridinis asmuo, taip pat Europos ekonominės erdvės valstybėje įsteigto juridinio asmens ar kitos organizacijos padalinys, įsteigtas LR (17 dalis). Kino valstybinis finansavimas – LKC kinui teikiama valstybės pagalba iš valstybės biudžeto lėšų (16 dalis).

Kino įstatyme įtvirtinta, jog kino valstybinis finansavimas skiriamas nacionalinių filmų parengiamiesiems darbams, nacionalinių filmų gamybai, sklaidai, platinimui ir rodymui (7 straipsnio 2 dalies 1 punktas). Kino valstybinis finansavimas neskiriamas: 1) kitų, ne nacionalinių, filmų parengiamiesiems darbams, gamybai, sklaidai, platinimui ir rodymui; 2) nacionalinių filmų parengiamųjų darbų ir gamybos išlaidoms kompensuoti (8 straipsnio 4 dalies 1, 2 punktai). Filmams, gaminamiems bendros filmų gamybos sąlygomis, teikiamas kino valstybinio finansavimo prioritetą (9 straipsnio 3 dalis). Juridiniai ar fiziniai asmenys ne daugiau kaip 20 procentų filmo gamybai skirtą kino valstybinio finansavimo gali panaudoti ne Lietuvos Respublikoje (9 straipsnio 4 dalis).

Kino įstatymo 3 straipsnyje nustatyta, kad filmas laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka visas šias sąlygas: filmo gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas filme, yra Lietuvos filmo gamintojas (1 dalies 1 punktas); filmo režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius yra Lietuvos Respublikos pilietis (1 dalies 2 punktas); filmas yra lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuvių kalba, jeigu filme kalbama užsienio kalba (1 dalies 3 punktas). Bendros filmo gamybos filmas laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka Europos

Tarybos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos ir (ar) kitose LR tarptautinėse sutartyse nustatytas sąlygas (2 dalis).

Kino įstatymo 9 straipsnio 5 dalimi Kino valstybinio finansavimo taisyklės tvirtinti pavesta kultūros ministrui, kino valstybinio finansavimo sutarties formą – LKC direktoriui.

Atitinkamai Taisyklėse detalizuota, jog parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų kino valstybinio finansavimo tikslas – sudaryti sąlygas kurti nacionalinius filmus, kaip tai apibrėžta Lietuvos Respublikos kino įstatymo 3 straipsnyje. Finansavimas neskiriamas Kino įstatymo 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems tikslams (2 punktas). Paraiškas finansavimui gauti gali teikti fiziniai asmenys, vykdantys individualią filmų gamybos veiklą pagal pažymą (EVRK kodas 59.11), ir juridiniai asmenys, kurių viena iš pagrindinių veiklos sričių yra filmų gamyba, išskyrus televizijos programų transliuotojus. Paraiškas dėl finansavimo teikiantys juridiniai asmenys turi būti registruoti vienoje iš ES ar Europos ekonominės erdvės valstybių narių (3 punktas). Bendras filmo biudžetas – visos parengiamųjų filmo darbų ir gamybos darbų sąnaudos (4.3 papunktis). Bendros filmo gamybos sutartis – sutartis, atitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos, kitų LR tarptautinių sutarčių ir kitų ES bei LR teisės aktų, nuostatas ir sudaryta Lietuvos filmo gamintojo ir bent vieno užsienio filmo gamintojo, kurioje privalo būti šios sąlygos: bendrai gaminamo filmo pavadinimas ir apibūdinimas <...>; bendras filmo biudžetas; bendragamintojų finansiniai ir kiti įsipareigojimai; filmo teisių ir pajamų už filmo panaudojimą pasidalinimas tarp bendragamintojų; sutarties keitimo ir nutraukimo tvarka (4.4 papunktis). Finansavimo planas – LKC direktoriaus nustatytos formos parengiamųjų filmo ar gamybos darbų projekto finansavimo planas, kuriame pareiškėjas nurodo visus esamus ar numatomus filmo parengiamųjų darbų ar filmo gamybos darbų finansavimo šaltinius (įtraukiant ir parengiamųjų filmo darbų finansavimo šaltinius), nurodant sumas ir jų procentinę išraišką (4.17 papunktis).

Pagal Taisyklės, Paraiškoje nurodytas filmas turi atitikti Kino įstatymo 3 straipsnyje apibrėžtą nacionalinio filmo sąvoką (24 punktas). Paraiška turi būti pateikta kartu su LKC direktoriaus įsakymu nustatytos formos paraiškos išlaidų sąmata ir LKC direktoriaus įsakymu nustatytos formos paraiškos finansavimo planu (25 punktas). Kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminarios sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus (27 punktas). Administracinės atitikties vertinimo metu, LKC darbuotojai: nustato, ar paraiška ir pridedami dokumentai atitinka Taisyklių I–V skyriuje nurodytus reikalavimus; užpildo Paraiškos administracinio vertinimo lentelę (Taisyklių 50 punkto 50.1 ir 50.2 papunkčiai). Jeigu paraiška neatitinka Taisyklių 2–3, 9, 10, 14–17 punktuose, 18.1 papunktyje, 23–39, 41, 76–77 punktuose nustatytų reikalavimų, LKC direktorius per 5 darbo dienas nuo paraiškos administracinės atitikties vertinimo atlikimo dienos priima sprendimą atmesti paraišką jos toliau nevertinant. Sprendime dėl paraiškos atmetimo nurodoma atmetimo priežastis, teisinis pagrindas ir tokio sprendimo apskundimo tvarka (51 punktas).

2017 m. sausio 30 d. Konvencijos dėl bendros filmų gamybos preambulėje nurodyta, kad Europos Tarybos valstybės narės ir kitos šią Konvenciją pasirašiusios Europos kultūros konvencijos (Europos sutarčių serija Nr. 18) Šalys, manydamos, kad <...> atsižvelgus į paminėtus pokyčius būtina persvarstyti 1992 m. Konvenciją siekiant užtikrinti nuolatinį jos nuostatų tinkamumą ir veiksmingumą bendros kino filmų gamybos srityje; patvirtindamos, kad šia Konvencija ketinama pakeisti Europos konvenciją dėl bendros kino filmų gamybos, be kita ko, 2 straipsniu susitarė, kad: šios Konvencijos nuostatomis reglamentuojami Šalių santykiai daugiašalės bendros gamybos, susijusios su tų Šalių teritorija, srityje (1 dalis). Ši Konvencija taikoma: a) bendrai gamybai, kurioje dalyvauja ne mažiau kaip trys bendrieji gamintojai, įsisteigę trijose skirtingose Konvencijos Šalyse; b) bendrai gamybai, kurioje dalyvauja ne mažiau kaip trys bendrieji gamintojai, įsisteigę trijose skirtingose Konvencijos Šalyse, ir vienas ar daugiau bendrųjų gamintojų, kurie nėra įsisteigę Konvencijos Šalyse. Tačiau bendrųjų gamintojų, kurie nėra įsisteigę Konvencijos Šalyse, visas įnašas negali viršyti 30 proc. visų gamybos išlaidų. Visais atvejais Konvencija taikoma tik jei pagamintas kūrinys atitinka 3 straipsnio c punkte pateiktą oficialiai bendrai pagaminto kinematografinio kūrinio

apibrėžtį (2 dalis). Tarp Konvencijos Šalių sudarytų dvišalių susitarimų nuostatos ir toliau taikomos dvišalei bendrai gamybai. Daugiašalės bendros gamybos atveju Konvencijos nuostatos yra viršesnės nei tarp Konvencijos Šalių sudarytų dvišalių susitarimų nuostatos. Su dvišale bendra gamyba susijusios nuostatos ir toliau galioja, jei jos neprieštaruja šios Konvencijos nuostatomis (3 dalis). Jei dvi šios Konvencijos Šalys nėra sudariusios susitarimo, kurio nuostatomis būtų reglamentuojami tų Šalių su dvišale bendra gamyba susiję santykiai, Konvencijos nuostatos taip pat taikomos dvišalei bendrai gamybai, nebent vienai iš Šalių yra taikoma išlyga pagal 22 straipsnį (4 dalis).

Konvencijos 3 straipsnyje nustatyta, kad šioje Konvencijoje: a) kinematografinis kūrinys – bet kokios trukmės ar bet kokiomis priemonėmis sukurtas kūrinys, konkrečiai vaidybinis, animacinis ir dokumentinis kino filmas, kurie atitinka kino pramonę reglamentuojančias kiekvienoje susijusioje Šalyje galiojančias nuostatas ir kurie skirti rodyti kino teatre; b) bendrieji gamintojai – Konvencijos Šalyse įsisteigusios kinematografinius kūrinius gaminančios bendrovės ar gamintojai, kuriuos saisto bendros gamybos sutartis; c) oficialiai bendrai pagamintas kinematografinis kūrinys (toliau – filmas) – kinematografinis kūrinys, atitinkantis II priede, kuris yra sudėtinė šios Konvencijos dalis, nurodytas sąlygas; d) daugiašalė bendra gamyba – ne mažiau kaip trijų bendrųjų gamintojų sukurtas kinematografinis kūrinys, kuris apibrėžtas 2 straipsnio 2 dalyje.

Konvencijos 4 straipsnyje „Prilyginimas nacionaliniams filmams“ detalizuota, jog Kinematografiniams kūriniams, kurie sukurti kaip daugiašalės bendros gamybos kino filmai ir kurie patenka į Konvencijos nuostatų taikymo sritį, užtikrinama teisė į tokias pat palankias sąlygas, kokios nacionaliniams filmams yra sukuriamos šios Konvencijos Šalyse, dalyvaujančiose konkrečiame bendros gamybos procese, galiojančiomis įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatomis. Kiekvienam bendrajam gamintojui palankias sąlygas užtikrina Šalis, kurioje bendrasis gamintojas yra įsisteigęs, vadovaudamasi toje Šalyje galiojančiose įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatose nustatytais sąlygomis ir apribojimais ir atsižvelgdama į šios Konvencijos nuostatas.

Konvencijos 6 straipsnyje „Kiekvieno bendrojo gamintojo įnašo dydžiai“ nurodyta, jog Daugiašalės bendros gamybos atveju mažiausias įnašas negali būti mažesnis nei 5 proc., o didžiausias įnašas negali viršyti 80 proc. visos kinematografinio kūrinio gamybos išlaidų. Kai mažiausias įnašas yra mažesnis nei 20 proc. arba kai prie bendros gamybos prisidedama tik finansiškai, suinteresuota Šalis gali imtis veiksmų siekdama apriboti arba panaikinti galimybę naudotis nacionalinėmis gamybos paramos schemomis (1 dalis). Jei šios Konvencijos nuostatos yra taikomos vietoj dvišalio Šalių susitarimo, kaip nurodyta 2 straipsnio 4 dalyje, mažiausias įnašas negali būti mažesnis kaip 10 proc., o didžiausias įnašas negali viršyti 90 proc. visos kinematografinio kūrinio gamybos išlaidų. Tuo atveju, kai mažiausias įnašas yra mažesnis nei 20 proc. arba kai prie bendros gamybos prisidedama tik finansiškai, suinteresuota Šalis gali imtis veiksmų siekdama apriboti arba panaikinti galimybę naudotis nacionalinėmis gamybos paramos schemomis (2 dalis).

Konvencijos 16 straipsnyje nurodyta, kad ši Konvencija pakeičia 1992 m. spalio 2 d. pateiktą pasirašyti Europos konvenciją dėl bendros kino filmų gamybos, kuri galiojo ją pasirašiusioms Šalims (1 dalis). Šios Konvencijos Šalies ir 1992 m. Konvencijos Šalies, kuri neratifikavo šios Konvencijos, tarpusavio santykiams taikomos 1992 m. Konvencijos nuostatos (2 dalis).

Pagal viešai skelbiamą informaciją (<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/?module=signatures-by-treaty&treatynum=220>), 2017 m. sausio 30 d. atnaujintą Konvenciją (Nr. 220) pasirašė Lietuva ir Vokietija, tačiau ratifikavo tik Lietuva (2018 m. gegužės 10 d. Lietuvos Respublikos įstatymas Nr. XIII-1143 Dėl Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos (pataisytos) ratifikavimo).

Pagal skelbiamą informaciją 1992 m. spalio 2 d. Konvenciją dėl bendros kino filmų gamybos (Nr. 147) pasirašiusios abiejų filmų gamintojų šalys, ji įsigaliojo tiek Lietuvoje, tiek Vokietijoje (<https://www.coe.int/en/web/Conventions/full-list?module=signatures-by-treaty&treatynum=147>).

1992 m. Konvencijos 6 straipsnyje nurodytos „kiekvieno bendro gamintojo indėlių proporcijos“: kai ši Konvencija veikia kaip dvišalė dviejų šalių sutartis pagal 2 straipsnio 4 paragrafo nuostatas, tai minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20% bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80% (2 dalis).

Šios konvencijos 2 straipsnyje nurodyta, kad šios konvencijos šalių sudarytų dvišalių sutarčių nuostatos bus taikomos dvišalei gamybai. Daugiašalės gamybos atveju konvencijos nuostatos pakeis konvencijos šalių dvišalių sutarčių nuostatas. Nuostatos, susijusios su dvišale gamyba, galios, jei jos neprieštaraus šios konvencijos nuostatoms (3 dalis). Nesant susitarimo, nustatančio dviejų šios konvencijos šalių dvišalės gamybos santykius, konvencija bus taikoma dvišalei gamybai, išskyrus kai viena iš dalyvaujančių šalių taiko išlygą pagal 20 straipsnio sąlygas (4 dalis).

Sistemiškai vertindama nurodytą teisinį reguliavimą, Komisija daro išvadą, kad tuo atveju, jei paraiška teikiama siekiant gauti finansavimą būtent bendros gamybos filmui, jis turi atitikti Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalies reikalavimus, t. y. turi atitikti Konvencijos reikalavimus. Atitinkamai kartu su Paraiška bendros gamybos filmo finansavimui yra teikiama bendros filmo gamybos sutartis, atitinkanti Konvencijos reikalavimus. Vokietija ir Lietuva nėra pasirašiusios dvišalių sutarčių (tokių duomenų Komisija byloje nenustatė), taigi Konvencija taikytina ne tik daugiašalės bendros filmo gamybos atveju, bet ir kaip dvišalė dviejų šalių sutartis. Bendrovė, kaip minėta, Paraiškoje aiškiai nurodė, jog filmas yra bendra gamyba (bendragamintojas Vokietijos bendrovė „Dagstar Films“) ir atitinka Konvencijos reikalavimus. Kartu su Paraišką pateikė bendros gamybos sutartį (Sutarties memorandumą dėl koprodukcijos susitarimo dėl pilnametražio filmo gamybos), kurioje nurodyta, kad šalys susitaria bendrai prodiusuoti minėtą filmą pagal Europos kinematografijos koprodukcijos konvenciją (peržiūrėtą 2017 m. sausio 30 d.).

Nagrinėjamu atveju 1992 m. Konvencija ir 2017 m. Konvencija yra du atskiri tarptautiniai susitarimai. Nors 2017 m. Konvencija iš esmės papildė (pakeitė) ankstesniąją (1992 m.), jos įsigaliojimas šalyje sietinas su ratifikavimu. Tuo tarpu, jei viena iš šalių (šiuo atveju Vokietija) nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos, pagal pastarosios 16 straipsnį tarp šių dviejų šalių 2017 m. taisyklės (įskaitant 10/90 proporciją) negalioja. Atsižvelgiant į tai, jog Vokietija nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos, šiuo atveju bendros gamybos sutarties taikytinos 1992 m. Konvencijos taisyklės, konkrečiai – 6 straipsnio 2 dalis (kai Konvencija veikia kaip dvišalė dviejų šalių sutartis pagal 2 straipsnio 4 paragrafo nuostatas, tai minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20% bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80%).

Kartu su Paraiška pateiktame Sutarties memorandumė dėl koprodukcijos susitarimo dėl pilnametražio filmo gamybos nurodyta, jog numatomas preliminarus filmo biudžetas bus apie 1 602 000 eurų; numatomas „Tremora“ kapitalo įnašas bus maždaug (*duomenys neskelbtini*) eurų (81,05 % numatomo biudžeto); „Dagstar Film“ numatomas kapitalo įnašas bus maždaug (*duomenys neskelbtini*) eurų (18,95 % numatomo biudžeto) (1, 2, 4, 5 punktai). Taigi bendros gamybos sutartyje nurodytos įnašų proporcijos neatitinka pagal 1992 m. Konvencijos 6 straipsnio 2 dalį reikalaujamų ne mažiausios ir ne didesnės procentinės įnašų taisyklės.

Atsižvelgiant į tai, jog filmo bendros gamybos sutartis neatitinka Konvencijos nuostatų, Taisyklių 4.4 papunkčio bei atitinkamai 27 punkto, laikytina, kad atsakovas, vadovaudamasis Taisyklių 51 punktu turėjo pagrindą ir pagrįstai Paraišką atmetė. Tokiu būdu skundas atmestinas visa apimtimi.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a :

uždarosios akcinės bendrovės „Tremora“ skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Inga Lipnickienė

Komisijos nariai

Vytautas Kurpuvesas

Inga Morkvėnienė